



VLADA REPUBLIKE HRVATSKE
URED ZASTUPNIKA REPUBLIKE HRVATSKE
PRED EUROPSKIM SUDOM ZA LJUDSKA PRAVA

Zagreb, 19. lipnja 2026.

Analiza presude

Lovrić protiv Hrvatske
Zahtjev br. 38458/15

čl. 6. stavak 1. Konvencije - pravo na pristup sudu

Članak 6. stavak 1. Konvencije (pravo na pošteno suđenje) primjenjiv je na postupak koji se odnosi na sudsku zaštitu isključenja iz članstva udruge koje nije u skladu s internim pravilima udruge

Država je dužna osigurati osobi koja se suočava s isključenjem ili koja je isključena iz udruge učinkovito pravno sredstvo kojim može inzistirati na poštivanju odredbi o članstvu iz statuta udruge

Zasjedajući u vijeću od 7 sudaca, dana 4. travnja 2017. godine, Europski sud za ljudska prava (dalje: Europski sud) donio je presudu u predmetu podnositelja u kojoj je utvrdio povredu članka 6. stavka 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (dalje: Konvencija) zbog lišenja prava na pristup sudu.

Podnositelj zahtjeva bio je član lovačkog društva V. iz Čaglina. U lipnju 2012. godine izvršni odbor udruge (lovačkog društva) pokrenuo je protiv podnositelja stegovni postupak tvrdeći da je podnositelj počinio stegovni prijestup propisan internim pravilima udruge. Stegovna komisija utvrdila je da podnositelj zahtjeva nije kriv za stegovni prijestup. Protiv odluke stegovne komisije podnositelj nije podnio žalbu. Međutim, unatoč odluci stegovne komisije, izvršni odbor udruge je sazvaio izvanrednu skupštinu udruge na koju je uputio predmet podnositelja. Izvanredna skupština udruge donijela je rješenje o isključenju podnositelja zahtjeva iz udruge. Podnositelj je podnio žalbu koja je razmatrana na (redovnoj) godišnjoj sjednici skupštine udruge. Skupština je dana 20. veljače 2013. donijela novu odluku o isključenju podnositelja i članstva udruge, ne navodeći razloge za isključenje. Podnositelj zahtjeva je 11. siječnja 2014. godine podnio tužbu protiv lovačkog društva Županijskom sudu u Požegi, kojom je od suda zatražio da proglasi nezakonitim rješenje skupštine od 20. veljače 2013. i da ga se vrati na mjesto člana. Pozvao se na članak 26. stavak 1. Zakona o udrugama¹ te je tvrdio da je odluka o njegovu isključenju bila donesena protivno postupku predviđenom statutom udruge i njezinim internim propisima o stegovnom postupku. Rješenjem od 4. ožujka 2014. godine Županijski sud odbacio je tužbu podnositelja zahtjeva kao nedopuštenu uz obrazloženje da taj spor ne spada u sudsku nadležnost. Vrhovni sud Republike Hrvatske potvrdio je prvostupanjsko rješenje. Ustavni sud Republike Hrvatske odbacio je ustavnu tužbu podnositelja kao nedopuštenu.

¹ Zakon o udrugama (NN br. 88/01 i 11/02)

Podnositelj zahtjeva prigovarao je pred Europskim sudom da nije imao pristup sudu kako bi osporio rješenje kojim je isključen iz članstva udruge.

Pozivajući se na praksu domaćih sudova, prvenstveno Vrhovnog suda Republike Hrvatske i Ustavnog suda Republike Hrvatske prema kojoj članska prava u udruzi ne daju članu pravo koje bi uživalo sudsku zaštitu u smislu članka 1. Zakona o parničnom postupku, odnosno kako odluka o članstvu u udruzi građana kao što je lovačko društvo nije odluka o pravima i obvezama u smislu članka 29. stavka 1. Ustava Republike Hrvatske, tužena država je u postupku pred Europskim sudom tvrdila da članak 6. stavak 1. nije primjenjiv na ovaj predmet jer isti ne uključuje spor o građanskim „pravima i obvezama” podnositelja zahtjeva koje su bile priznate, barem na osnovi o kojoj se može raspravljati, u domaćem pravu.

Međutim, Europski sud je odbio taj prigovor utvrdivši suprotno praksi domaćih sudova da je pravo biti članom udruge pravo koje je građanskopravne prirode. Ono je povezano s pravom na slobodu udruživanja te je članak 6. Konvencije primjenjiv u građanskopravnom aspektu na postupak koji se odnosi na sudsku zaštitu isključenja iz članstva udruge, koje nije bilo u skladu s internim pravilima udruge.

Naime, Europski sud je utvrdio da je na temelju članka 26. stavka 1. Zakona o udrugama hrvatski pravni poredak priznao članovima udruga pravnu zaštitu prava koja proizlaze iz statuta udruge. Također, tužba koju je podnositelj podnio odnosila na „istinski i ozbiljan spor” o njegovom pravu na slobodu udruživanja, zbog čega su ispunjeni svi uvjeti za primjenu članka 6. Konvencije na predmet podnositelja zahtjeva.

Europski sud citirao je više odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske, iz kojih je vidljivo da je, u vrijeme važenja ranijeg Zakona o upravnim sporovima², pravo članstva u udruzi imalo značaj prava građanske naravi kojem je sudska zaštita bila osigurana na temelju zahtjeva za zaštitu ustavom zajamčenog prava i slobode iz članka 66. ZUS-a, a koja zaštita prema važećem pravu i sudskoj praksi više nije dostupna.

Ispitujući osnovanost prigovora podnositelja Europski sud je podsjetio na svoju dobro utvrđenu praksu prema kojoj pravo na pristup sudu nije apsolutno, već može podlijevati ograničenjima koja ne smiju biti takva da umanjuju samu bit tog prava.

Ocjenjujući je li ograničenje prava na pristup sudu u predmetu podnositelja narušilo samu bit tog prava, Europski sud je prihvatio da je ograničenje imalo legitiman cilj, a to je poštovanje autonomije udruga, pri čemu je istaknuo da organizacijska autonomija udruga predstavlja važan aspekt slobode udruživanja, te posebno naglasio da udruge moraju moći koristiti svoje stegovne ovlasti, čak i isključenje iz članstva, bez straha od vanjske intervencije.

Međutim, pozivajući se na [Preporuku Cm/Rec\(2007\)14 Odbora ministara Vijeća Europe](#) državama članicama o pravnom statusu nevladinih udruga u Europi od 10. listopada 2007. te na Temeljna načela o statusu nevladinih udruga u Europi iz 2001. i 2002. godine, Europski sud je podsjetio da se miješanje države u unutarnje poslove udruga ne može potpuno isključiti. Posebno se to odnosi na obvezu udruga da se pridržavaju minimalnih standarda prilikom isključenja člana, budući da isključenje člana iz udruge, ukoliko je u suprotnosti s

² Zakon o upravnim sporovima (NN 53/91, 91/92 i 77/92)

njezinim pravilima ili ako je proizvoljno, može predstavljati povredu prava na slobodu udruživanja isključenog člana.

Stoga, iako je Europski sud prihvatio da sudski nadzor nad isključenjem članova iz udruge može biti ograničen, čak i u značajnoj mjeri, radi osiguravanja organizacijske autonomije udruge, utvrdio je da je podnositelju zahtjeva, koji je pobijao svoje isključenje iz udruge tvrdeći da je isključen suprotno odredbama statuta, u potpunosti uskraćen pristup sudu.

Slijedom navedenog, Europski sud je utvrdio da je došlo po povrede članku 6. stavku 1. Konvencije.

Ovu analizu izradio je Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava. Analiza ne predstavlja službeni dokument Europskog suda za ljudska prava te nije obvezujuća za taj Sud.

© 2026. Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava